

ISSN 1857-6052

12

РЕВИЈА ЗА
СОЦИЈАЛНА
ПОЛИТИКА

JOURNAL OF
SOCIAL
POLICY

Филозофски Факултет, Скопје
Faculty of Philosophy - Skopje
www.fzf.ukim.edu.mk

Год. 9, Бр. 12, Скопје, јули 2016
Year 9, No. 12, Skopje, July 2016

**УНИВЕРЗИТЕТ „СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЈ“
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ**

**РЕВИЈА ЗА СОЦИЈАЛНА
ПОЛИТИКА**

**JOURNAL OF SOCIAL
POLICY**

2016

Год. 9, бр. 12, Скопје, јули 2016

Year 9, No 12, Skopje, July 2016

ПОДЕЛБАТА ИСТОК/ ЗАПАД И ЕВРОПСКАТА РЕЛОКАЦИЈА НА БАРАТЕЛИТЕ НА АЗИЛ

Ралука Бејан
Факултет за социјална работа,
Универзитет Торонто

THE 'EAST/WEST' DIVIDE AND EUROPE'S RELOCATION SYSTEM FOR ASYLUM SEEKERS

Raluca Bejan
Faculty of Social Work, University
of Toronto

АПСТРАКТ

Во поголемиот дел од 2015 година, Европа се соочи со невиден прилив на бегалци и баратели на азил. Бројот на илегални мигранти кои пристигаа на брегот на Италија, Грција и подоцна, Унгарија, ги доведе овие држави во вонредна ситуација. Тоа е причината зошто Европската комисија повика на привремени механизам за релокација за пренос на раселените лица со потреба од меѓународна заштита на другите земји-членки на Европската унија (ЕУ). Комисијата разви клуч на дистрибуција, врз основа на проценетите индикатори од БДП (40%), бројот на населението (40%), стапката на невработеност (10%) и претходен број на барања за азил (10%), за да ја распредели пропорционално одговорноста за решавање на бројот на бегалците и баратели на азил кои се веќе присутни на територијата на Европа.

На планот жестоко му се спротивставија многу земји од Источниот блок, кои гласаа против предложените задолжителни квоти. Брзо беа врамени објаснувања околу културно заостанатиот контекст на

ABSTRACT:

For the most part of 2015, Europe was confronted with an unprecedented inflow of refugees and asylum seekers. The numbers of irregular migrants arriving on the shores of Italy, Greece and later, Hungary, have pushed these states into an emergency situation. It is why the European Commission invoked a provisional relocation mechanism to transfer displaced persons in need of international protection to other European Union (EU) member states. The Commission developed a distribution key, based on the weighted indicators of GDP (40%), size of the population (40%), unemployment rate (10%) and past number of asylum seekers applications (10%), to proportionally share responsibility for settling the numbers of refugees and asylum seekers already present on European soil.

The plan was vehemently opposed by many Eastern Bloc countries, which voted against the suggested mandatory quotas. Explanations were quickly framed around the culturally backward contexts of these nations: xenophobia, racism, their far right political orientation and the internalized conditioning of being branded solely as emigration

овие народи, ксенофобија, расизам, нивната екстремно десна политичка ориентација како и внатрешните услови да се биде брендиран исклучиво како емиграциска наспроти имиграциска држава. Сепак, помалку внимание беше посветено на разбирањето на таквите политички реакции како контекстуално втемелени во нееднаквата и *диференцијалната* позиционираност на постсоцијалистички земји во ЕУ.

Овој труд црпи податоци од областа на даночната политика за критички да ги испита предложените квоти за ЕУ релокација, во обид контекстуално да се разбере реакцијата на Источниот блок на бегалската криза. Тој ги користи поимите на *хоризонтална еднаквост* и *вертикална еднаквост* за да се покаже како моменталната шема за релокација е прогресивна во апликација, но пасивна во влијание, со оглед на тоа што пропорционално ја изедначува дел од одговорноста, без истата да е постепено приспособувана на тоа да одговара на можностите на државите за релокација (т.е. не ги зема предвид политичката и културно нееднаквата положба на државите од Источниот блок, како *апприори* структурирана и состојба на структурирање во рамките на Унијата).

Клучни поими: европска бегалска криза; систем за релокација на ЕУ; дистрибуциски клуч на ЕУ; хоризонтална еднаквост; вертикална еднаквост; баратели на азил во ЕУ; Источен блок; поделба Исток/Запад; задолжителни квоти

versus immigration states. Less attention was paid, however, to understanding such political reaction(s) as contextually grounded within an unequal and *differential* positioning that post socialist countries occupy within EU.

This paper draws from the field of taxation policy to critically examine the proposed EU relocation quotas, in an effort to contextually understand the Eastern bloc reaction to the refugee crisis. It uses the notions of *horizontal equity* and *vertical equity* to demonstrate how the current relocation scheme is progressive in application, yet flat in impact, since it proportionally equalizes the share of responsibility, without progressively adjusting it to match states' capabilities for relocation (i.e. it does not account for the political and cultural unequal position of the Eastern Bloc states, as an *a priori* structured and structuring condition within the Union).

Keywords: Europe's refugees crisis; EU relocation system; EU distribution key; Horizontal equity; Vertical equity; EU asylum seekers; Eastern Bloc; East/West divide; Mandatory quotas.

ВОБЕД

Во последниот дел од 2015 година, Европа се соочи со невиден прилив на бегалци и баратели на азил. Повеќето илегални мигранти, кои доаѓаат од Блискиот Исток и Африка, пристигна на брегот на Италија, во Аугуста, Лампедуса, Порто Емпедокле, Поцало, Таранто и Трапан, и на грчкото крајбрежје, Лезбос, Хиос, Лерос, Самос и Кос (Европска комисија 2015а). До есента, Унгарија, на сличен начин се претвори во место на пристигнување, со оглед на зголемениот прилив на лица кои влегле во земјата преку западнобалканската рута (на пример, Грција – Македонија – Белград – Суботица). Земјите од Западен Балкан се шверц маршрута веќе некое време, сепак, само во минатата година станаа главна рута за бегалци од Сирија, Авганистан, Ирак, Пакистан и Бангладеш, кои одат пеш до Турција, од Турција во Грција, од Грција до Македонија, од таму во Србија, и конечно до Суботица за да стигнат до Унгарија.

Луѓето се обидуваат да влезат во Унгарија преку Балканот, затоа што веќе не можат да бараат азил во Грција. Всушност, Грција е земја-членка на ЕУ, членка на Шенген, и има судска надлежност според Договорот од Даблин кој предвидува дека барањата за азил можат да бидат подготвени само во земјите-членки кои се на влезот, што значи дека откако едно лице добива право на азил, тоа е законски обврзано да престојува во таа земја (Европска комисија 2015 б). Сепак, рецесијата од 2008 година ѝ наметна на Грција мерки

INTRODUCTION

In the last half of 2015 Europe was faced with an unprecedented inflow of refugees and asylum seekers. Most irregular migrants, coming from the Middle East and Africa, arrived on the shores of Italy, in Augusta, Lampedusa, Porte Empedocle, Pozzalo, Taranto and Trapan, and the Greek coastlines of Lesbos, Chios, Leros, Samos and Kos (European Commission 2015a). By the fall, Hungary similarly turned into a ‘hot’ arrival spot, whereas an increased influx of persons entered the country via the Western Balkan route (i.e. Greece-Macedonia-Belgrade-Subotica). The Western Balkans have been a smuggling itinerary for some time, however, only within the last year they became a main route for Syrians, Afghans, Iraqi, Pakistani and Bangladeshi refugees, walking on foot to Turkey, from Turkey to Greece, from Greece to Macedonia, from there to Serbia, and finally to Subotica to reach Hungary.

People tried to enter Hungary through the Balkans since they could no longer claim asylum in Greece. Indeed, Greece is an EU country, a Schengen member for that matter, and jurisdictionally placed under the Dublin agreement, which stipulates that asylum claims can only be prepared in the entry member state, meaning that once a person gets the right to asylum, she is legally bound to residency in that country (European Commission 2015

за штедење од страна на Европската централна банка (ЕЦБ), Европската комисија и Меѓународниот монетарен фонд (ММФ), што ја доведе земјата во најстрога економска криза од Втората светска војна (Fhearraigh 2012 година), додека реструктурирањето, намалувањето на работните места во јавната администрација, платите и пензиите, за кратко го променија населението за околу 50% од нивните приходи (Bejan 2015; Spourdalakis 2013). Денес, Грција има највисока стапка на невработеност во рамките на Унијата (Horvat & Žižek, 2014), достигнувајќи 24,6% во септември (Евростат 2015а година). Таа го прогласи својот систем за азил без пари, кој мора да се справи со безброј организациски и технички проблеми, како и нерешени предмети (Грчкиот совет за бегалци на 2015), и веќе не се придржува на системот од Даблин на правила и прописи за азил, покрај тоа што е членка на ЕУ. Во Грција сè уште се поднесуваат барања, но тие се само формалност. Затоа луѓето се обидуваа да стигнат до Унгарија и од таму, во Австрија и/или некои од другите северни држави.

За да се олесни товарот во Медитеранот од Италија и Грција и Унгарија, на копното, Европската комисија предложи задолжителен систем на квоти за релокација на постојниот број на бегалци и баратели на азил во рамките на нејзините 28 земји-членки. Дистрибутивниот клуч е креиран врз основа на четири проценети индикатори: БДП (40%), број на население (40%), стапки на невработеност (10%) и број на прет-

b). Yet the 2008 recession and the austerity measures imposed onto Greece by the European Central Bank (ECB), the European Commission and the Internationally Monetary Fund (IMF), plunged the country into the harshest economic crisis since the 2nd world War (Fhearraigh 2012), whereas the restructuring, downsizing and trimming of public jobs, wages and pensions, short-changed the population by about 50% of their income (Bejan 2015; Spourdalakis 2013). Nowadays, Greece has the highest unemployment rate within the Union (Horvat & Žižek, 2014), reaching 24.6% in September (Eurostat, 2015a). It declared its asylum system penniless, having to deal with countless organizational and technical problems, as well as backlogs (Greek Council for Refugees 2015), and no longer abides by the Dublin system of asylum rules and regulations, despite being an EU member state. Claims are still filled in Greece, yet these are merely a formality. It is why people tried to reach Hungary and from there, Austria and/or some of the other Northern states.

To ease out the burden felt in the Mediterranean by Italy and Greece, and by Hungary on the mainland, the European Commission proposed a quota based compulsory system for relocating the existent numbers of refugees and asylum seekers across its 28 member states. The distribution key was created on four weighted indicators: GDP (40%), size of the population

ходно поднесени барања за азил (10%). *Релокацијата* е различна од *преселувањето*. Таа се однесува само на трансфер на лица кои веќе се наоѓаат во рамките на земја-членка на ЕУ. Преселување се однесува на трансфер од земја која не е членка на ЕУ или лица без државјанство надвор од ЕУ во земја-членка на ЕУ (Европска комисија 2015в). Овој труд се фокусира исклучиво на системот за релокација.

Образложението за задолжителен систем на квоти беше еднакво дистрибуирање на бројот на раселени лица низ територијата на ЕУ. Кога за прв пат беше предложен, пролетта 2015 година, имаше цел да се релоцираат 40000 луѓе од Италија и Грција во текот на следните 2 години (Европска комисија в 2015). Поради зголемениот прилив на неправилни пристигнувања, Европската комисија постави нова цел – релокација на 120000 луѓе до есента: 15600 од Италија, 50400 од Грција и 54000 од Унгарија (Европска комисија г 2015). Планот беше да се применува во сите земји-членки, сепак, Обединетото Кралство (Велика Британија), Ирска и Данска, не беа обврзани со правилата наведени во предлогот. Во согласност со Договорот од Лисабон, Велика Британија и Ирска може да го остваруваат правото на „избор“ за ова прашање, што значи дека се обврзани само ако тие изберат да учествуваат. Клаузулите за Данска се формулирани во форма на право на „неизбор“, што значи дека земјата не е обврзана на ниту едно од правилата за миграција на Европската комисија (Европска комисија

(40%), unemployment rates(10%) and past number of asylum seekers applications (10%). *Relocation* is different from *resettlement*. It solely refers to the transfer of persons already located within a EU member state. Resettlement applies to the transfer of non-EU or stateless persons from outside EU to a EU state (European Commission c 2015). This paper solely focuses on the relocation system.

The rationale behind the mandatory quota system was to evenly distribute the number of displaced persons across the EU territory. When first proposed, in the spring of 2015, it aimed to relocate 40,000 people from Italy and Greece over the next 2 years (European Commission c 2015). Due to the increased influx of irregular arrivals, the European Commission set a new relocation goal of 120,000 people by the fall: 15,600 from Italy, 50,400 from Greece and 54,000 from Hungary (European Commission d 2015). The plan was to be applied to all member states, however United Kingdom (UK), Ireland and Denmark were not to be bound by the rules outlined in the proposal. According to the Lisbon Treaty, UK and Ireland could exercise an ‘opt-in’ right on the matter, meaning they would only be bound if they chose to participate. The clauses for Denmark were formulated in terms of an ‘opt-out’ right, meaning the country would not be bound at all by any of the European Commission rules on migration (Euro-

2015a). Велика Британија вети дека ќе преземе 20000 бегалци за следните 5 години (Dearden 2016), како еден и единствен план на Британија, сепак, овие бројки не треба да се вклучат во кој било од напорите за релокација, бидејќи тие се однесуваат само на лица на кои им е потребна меѓународна заштита на сириската граница (Nardelli and Arnett 2015).

На програмата за релокација остро ѝ се спротивставија земјите од Источна Европа, кои гласаа против предложените задолжителни квоти. Водечките медиуми и јавната реторика брзо го класифицираа Источниот блок како нецивилизиран, културно заостанат и нетолерантно место, обележано со ксенофобија, расизам, фашистички власти и интернализиран уред да бидат брендираани само како емиграциски наспроти имиграциски држави. Сепак, помалку внимание беше посветено на разбирањето на таквите политички реакции како контекстуално втемелени во нееднаквата и *диференцијалната* позиционираност на постсоцијалистички земји во ЕУ.

Овој труд ја напреднува хипотезата дека врз основа на надворешно проектирано (од Запад), но, сепак, внатрешно автосогледано (од Исток), инфериорно и субалтерно позиционирање на Источниот блок во Европа (постојано наметнати во текот на советско време, но, исто така, одржани по падот на Сидот), овие земји можеби го донесоа планот за релокација, за да не се одразуваат целосно на позиционирањето. Со други зборови, ако источните држави не се гледаат себеси како еднак-

pean Commission 2015a). UK pledged to take in a number of 20,000 refugees for the next 5 years (Dearden 2016), as Britain's one and only plan, however, these numbers are not to be included in any of the relocation efforts, since they solely refer to the persons in need of international protection on the Syrian borders (Nardelli and Arnett 2015).

The relocation program was vehemently opposed by many of the Eastern European countries, which voted against the proposed mandatory quotas. Mainstream media and the public rhetoric were quick to classify the "Eastern bloc countries as uncivilized, culturally backward and intolerant places, marked by xenophobia, racism, fascist governments, and internalized conditioning of being solely branded as emigration versus immigration states." Less attention was paid, however, to understanding such political reaction(s) as contextually related to the unequal and differential positioning occupied within the EU by the post socialist countries. This paper advances the hypothesis that, based on the outwardly projected (from the West) yet inwardly self-perceived (from the East) inferior and subaltern positioning of the Eastern bloc within Europe (continually imposed throughout the Soviet times but also maintained after the fall of the wall), these nations have taken perhaps, the relocation plan, as to not entirely reflect their unequal positioning. Differently speaking, if the Eastern

ви играчи на масата на ЕУ за договарање, тие би можеле да не бидат подготвени пропорционално да ја поделат одговорноста за релокација на бегалците. Ако се сфати нивниот различен став како репер, овој труд се црпи од областа на даночната политика (т.е. логиката на прогресивно оданочување) да се покаже како предлог-планот на ЕУ за релокација е делумно прогресивен во апликација, но пасивен во влијание, бидејќи тоа не ја зема предвид (преку предложените индикатори) поделбата Исток/Запад како веќе структурирана и постојано структурирање во Унијата. Планот е делумно еднаков. И покрај тоа што постигнува хоризонтална еднаквост (со изедначување на учеството во одговорноста), сепак, не успева да постигне вертикална еднаквост (споделувањето не е прогресивно зголемено ниту намалено според *нивоата* на капацитет потребен за изедначено влијание).

Трудот започнува со контекстуално испитување на политичка позиција преземено од страна на земјите од Источниот блок наспроти предложениот систем на квоти: ксенофобија и расизам, раст на екстремизмот и фашизмот на десното крило, и социо-културно и историски вкоренетата политичка поставеност. Ја унапредува хипотезата за структурирана *разлика* како главен пристап за културно и историски да се разбере „политичката положба наспроти бегалците“ и прашањето на релокација. Горенаведените размислувања не се земаат како меѓусебно да се исклучуваат, ниту, пак, се истражени како линеарна причина и после-

states do not see themselves as equal players at the EU bargaining table, they might be reluctant in proportionally sharing the responsibility for refugees' relocation. In taking their differential positioning as a benchmark, this paper draws from the field of taxation policy (i.e. the logic of progressive taxation) to show how the proposed EU relocation plan is partially progressive in application, yet flat in impact, since it does not account (via the proposed indicators) for the East/West divide as an already structured and continually structuring condition within the Union. The plan is equitable half way. While it achieves horizontal equity (by equalizing the share of responsibility), it fails to achieve vertical equity (sharing is not progressively increased nor decreased according to the *levels* of capacity needed for an equalized impact).

The paper starts by contextually examining the political position taken by the Eastern bloc countries vis-à-vis the proposed quota system: xenophobia and racism, the rise of right wing extremism and fascism, and their socio-cultural and historically entrenched political positionality. It advances the hypothesis of a structured *difference* as the main approach to culturally and historically understand these states' political position vis-à-vis the refugees' relocation matter. The above considerations are not taken as mutually exclusive nor are they explored in a linear cause and effect fashion. Yet the *difference* hypothe-

дица. Сепак, хипотеза на разлика е претставена како надополнување на претходно споменатите други, бидејќи тоа е малку познато во врска со предложената шема за релокација. Следно, го опишува дистрибутивниот клуч, го критикува изборот и проценката на предложените индикатори и завршува со препорака за нов сет на критериуми за да се замени или да се додаде на постоечките.

Нема посебни препораки дадени во однос на промена на дистрибутивниот клуч без понатамошни размислувања. Наместо тоа, трудот теоретски истражува како би можеле да работат подобро и како системот на релокација може да биде повеќе правичен, во однос на сметањето за нееднаквиот, диференцијален став на земјите-членки на Источниот блок во рамките на Унијата.

КОНТЕКСТУАЛНО ИСТРАЖУВАЊЕ НА ИСТОЧНА ЕВРОПА

Источна Европа беше силно критикувана за тоа како тоа се справува со (или не успева да се справи со тоа прашање) бегалската криза што ја зафати и продолжува да влијае на Европа. Источниот блок беше виден како се обидува да се откаже од својата одговорност за релокација на бегалците, спротивно на европскиот систем на задолжителна квота. Неколку претпоставки кружеа во медиумите и јавниот дискурс, како објаснување за контрадикторната политичка позиција преземена од страна на овие држави.

sis is presented as complimentary to the aforementioned others, since it was less explored in relation to the proposed relocation scheme. Next, it describes the distribution key, it critiques the choice and the weighting of the proposed indicators and concludes by recommending a new set of criteria to replace or add to the existing equation.

No specific recommendations are provided in relation to changing the distributive key without further considerations. Rather, the paper theoretically explores what could work better and how could the relocation system be more equitable, in terms of accounting for the unequal, differential position of the Eastern bloc member states within the Union.

CONTEXTUALLY EXPLORING EASTERN EUROPE

Eastern Europe was heavily criticized for how it dealt with (or failing to deal with for that matter) the refugee crisis that affected and continues to affect Europe. The Eastern Bloc was seen as trying to give up its responsibility for refugees' relocation, as it opposed the EU mandatory quota system. Several suppositions circulated within the media and the public discourse, as explanatory for the contradictory political position taken by these states.

First, this was largely attributed to the racist, intolerant and xenophobic

Прво, ова во голема мера се припишува на расистичката, нетолерантна и ксенофобична ориентација на постсоветскиот блок, особено на форми на расизам насочен против населението на Африка и Блискиот Исток (Scweitzer 2015). Расистичкиот популизам и ксенофобијата отсекогаш го карактеризирале Истокот повеќе отколку Западот (Galgóczy, Leschke и Watt 2015). Всушност, многу од политичките лидери на Источниот блок јавно изјавија дека христијанска Европа не може да толерира затворени надворешни муслиманските заедници, и дека муслиманите ќе завршат навредувајќи жени на улиците (The Local 2016) и дека традиционалните христијански (т.е. католички) вредности треба да бидат културно чувани (Lyman 2015). Овие политички изјави во медиумите кои доаѓаат од Исток не се на кој било начин легитимирани тука. Сепак, има многу малку истражувања за систематско документирање на ксенофобичните нивоа во рамките на советскиот блок, или за компаративно проценување на нивото на ксенофобија и расизам меѓу источните и западните делови на Европа (ниту наспроти нивоата на расизам во САД) (Horn 2015). Всушност, малкуте компаративни податоци за мерење на одредени ксенофобични аспекти (со поединечни прашања земени како показатели) покажуваат дека нетолеранцијата во Западна Европа е повисока отколку во Европа. При прашувањето на луѓето дали тие сакаат да живеат во соседство со други луѓе од различна раса, Франција означува повисо-

orientation of the post-Soviet bloc, particularly to forms of racism directed against African and Middle Eastern populations (Scweitzer 2015). Racist populism and xenophobia were always seen to characterize the East more so than the West (Galgóczy, Leschke and Watt 2015). Indeed, many of the Eastern bloc political leaders publically stated that Christian Europe cannot tolerate closed-off Muslim communities, that Muslims will end up insulting women in the streets (The Local 2016) and that traditional Christian (i.e. catholic) values need to be culturally guarded (Lyman 2015). These mediatized political statements coming from the East are not in any way legitimized here. However, there is very little research to systematically document the xenophobic levels within the Soviet bloc, or to comparatively assess the levels of xenophobia and racism between the Eastern and the Western parts of Europe (nor vis-à-vis the levels of racism in the United States for that matter) (Horn 2015). In fact, the scarce comparative data measuring certain xenophobic aspects (by single questions taken as indicators) show that intolerance in Western Europe is higher than in the East. In asking people if they want to live next door with others from a different race, France marks higher on negative scores than Hungary and Romania, while the levels of intolerance in Poland, Ukraine and the Czech Republic seem to be equal with those

ки негативни оценки од Унгарија и Романија, додека нивото на нетолеранција во Полска, Украина и Чешка се чини еднакво со она во Италија и Финска (Horn 2015).

Сепак, поединечни гласови (често најгласните) се насликани во извештаите на медиумите за да ја одразуваат прототипната позиција, генерализирана на целиот политички став во регионот. На пример, во Романија, сегашниот претседател, Клаус Јоханис (односно, либерално наклонетиот шеф на државата, иако на десната страна од политичкиот спектар) изјави дека Романија „не е ксенофобична, сепаратистичка и аутистичка земја“ (Horn 2015), сепак, властите цитирани на оваа тема ги претставува поранешниот претседател од десницата, Трајан Басеску, кој изјави дека „нападите во Келн се доказ дека романската влада треба да се приклучи на своите европски соседи во Источна Европа во спротивставување на системот на квоти“ (The Local 2016 година). Сепак, зошто зборот на поранешниот претседател носи поголема тежина од оној на сегашниот?

Не се сугерира дека расизмот и ксенофобијата не постојат во Европа. Она што се навестува е дека не знаеме дали нивоата на расизам, ксенофобија и националистички предрасуди се повисоки на Истокот отколку во другите делови од Европа. Сепак, претпоставуваме врз основа на анегдоти кои се појавуваат во изјавите на десничарските (кои се граничат со фашистички) политичари.

Тоа нè води до втората точка за растот на десницата во регионот. Но,

of Italy and Finland (Horn 2015).

Yet single voices (oftentimes the loudest) were painted within the media as to reflect a prototype position, generalized to the entire political stance in the region. For instance, in Romania, the current President Klaus Iohannis (i.e. a liberally inclined head of state, although on the right side of the political spectrum) stated that Romania is ‘not a xenophobic, separatist or autistic country’ (Horn 2015) yet the authority quoted on the topic was the former right wing ex-president Traian Băsescu, who stated that “the Cologne attacks were proof that the Romanian government should join its Eastern European neighbours in opposing a quota system” (The Local 2016). Yet, why does the word of a former ex-president carry more weight than that of a current one?

It is not suggested here that racism and xenophobia do not exist in the East. What is implied is that we do not know if the levels of racism, xenophobia and nationalist prejudices are higher in the East than in the other parts of Europe. Yet we assume so, based on anecdotal accounts surfacing from the statements of right wing (borderline fascists) politicians.

This leads us to the second consideration, that of the rise of the far right in the region. But again this is a taken-for-granted assumption, politically created and mediatized - that the political right is much stronger in the

сепак, оваа е буквална претпоставка, политички креирана и пренесена во медиумите – дека политичката десница е посилна во Истокот споредено со Западот. Всушност, и двата региони имаат мешавина од социјалдемократски партии, централно десни групи, како и фашистички фракции. На Исток, десничарската Хрватската демократска заедница (ХДЗ) освои мнозинство места во парламентот на последните избори, Естонија ја избра конзервативната Реформска партија, Унгарија, десното крило Фидес, во Бугарија мнозинството е претставено од Граѓани за европски развој на Бугарија (ГЕРБ), на централно десничарска фракција, во Полска од страна на партијата Закон и правда (ЗиП), сосема десничарска, сепак, во Чешка, Летонија, Литванија, Словачка, Словенија и Романија, најголемите владејачки партии се социјалдемократски, односно на Чешката социјалдемократска партија, Хармонија – Латвиска социјалдемократска партија, Литванската социјалдемократската партија, Дирекцијата за социјална демократија во Словачка, Модерната централна партијата во Словенија и на Социјалдемократската партија во Романија.

Колку се разликуваат Источните политички и изборни конфигурации од оние од Западна Европа, каде во Белгија, најголемата партија, Нова фламанска алијанса, има националистичко либерално конзервативна ориентација, Демократскиот собир на Кипар (ДСК) е десничарски, германскиот сојуз на Христијанско демократската унија (ХДУ) и Христијанската социјална унија е

East in comparison to the West. In fact, both regions have a mixture of social democratic parties, centre-right groups as well as fascist fractions. In the East, the right leaning Croatian Democratic Union (HDZ) won the majority of the parliamentary seats in the last elections, Estonia elected the conservative Reform Party, Hungary, the right wing Fidesz, in Bulgaria the majority is represented by the Citizens for European Development of Bulgaria (GERB), a centre right fraction, while in Poland by the Law and Justice (PiS) party, quite further on the right, however in the Czech Republic, Latvia, Lithuania, Slovakia, Slovenia and Romania, the largest governing parties are social democratic, respectively the Czech Social Democratic Party, Harmony-the Latvian Social Democratic Party, the Lithuanian Social Democratic Party, the Direction Social Democracy in Slovakia, the Modern Centre Party, in Slovenia, and the Social Democratic Party in Romania.

How different are the Eastern political and electoral configurations from those of Western Europe, where in Belgium, the largest party, the New Flemish Alliance, has a nationalist liberal conservative orientation, Cyprus' Democratic Rally (DISY) leans on the right, Germany's alliance of Christian Democratic Union (CDU) and Christian Social Union is liberally conservative in its ideological orientation, Ireland's Fine Gael is liberally con-

либерално конзервативен во својата идеолошка ориентација, Фајн Гаел во Ирска е либерално конзервативна, Народна партија за слобода и демократија во Холандија е силно ориентирана кон слободниот пазар, Австриската народна партија (АНП) е центристички конзервативна, “Португалија напред” е десничарска политички и изборна алијанса формирана од страна на Социјалдемократската партија (СПД), и христијанско националистичката конзервативна, Народна партија ХНК-НП), во Шпанија, Народната партија има христијанско демократска и конзервативна ориентација, во Обединетото Кралство конзервативците победија на последните избори, додека Финската Централна партијата е во центарот, во Франција регионалните гласови се поделени меѓу републиканците и социјалистите иако стратешки поделени за блокирањето на на силно десничарскиот Национален фронт незаборавајќи го притоа постоењето на социјалдемократските фракции, како на пример, во Италија (Демократска партија), Малта (Малтешка лабуристичка партија), Шведска (Шведската социјалдемократска партија) и Данска (социјалдемократите), и радикалната левица која дури успеа да се организира во рамките на СИРИЗА во Грција (која, исто така, се вклучи во Партија за мерките за штедење на десницата – Независни Грци) и Подемос во Шпанија? Или колку се различни изборните формации во Источниот блок од единствената парламентарна конзистентност на ЕУ, централно-десничарската Европска народна партија

servative, Netherlands’ People’s Party for Freedom and Democracy is strongly orientated towards the free market, Austrian People’s Party (OVP) is centrist conservative, the Portugal Ahead is a right-wing political and electoral alliance formed by the Social Democratic Party (PSD) and the Christian, nationalist and conservative People’s Party (CDS-PP), in Spain the People’s Party Partido Popular has a Christian democratic and conservative orientation, in UK the Conservatives have won the last elections, while Finland’s Centre Party is right in the centre, in France the regional votes split between Republicans and Socialists although strategically divided to block the far right’s Front National ascension, notwithstanding that social democratic fractions do exist, for example in Italy (Democratic Party), Malta (Maltese Labour Party), Sweden (Swedish Social Democratic Party), and Denmark (Social Democrats), and the radical left even managed to organize under Syriza in Greece (which also incorporated an anti-austerity right wing party - the Independent Greeks) and Podemos in Spain? Or how different are the Eastern Bloc electoral formations from EU’s own parliamentary consistency, where the centre- right European People’s Party (PPE) is the largest political body within the European Parliament?

The far right also needs to be added into the equation. Yes, in Poland, the nationalist Law and Justice holds

(ЕНП) е најголемиот политички орган во Европскиот Парламент?

Десницата треба, исто така, да се додаде во формулацијата. Да, во Полска националистичката Закон и правда има 37,6% од местата во Парламентот (Associated Press in Warsaw 2015), но оваа бројка е проследена со многу десничарски партии на Запад: австриската Партија на Слободата, која обезбеди 30,4% од гласовите за време на парламентарните избори на есен (Zeronian 2015) или данската Народна партија, која стана втора партија во Парламентот, особено за неговата антиимиграциска кампања (21%) (BBC 2015). Додека Јобик во Унгарија освои 20,86% од гласовите во 2014 година (Paterson 2014), екстремната десница Финска партија на Финска освои 17,6% од избирачките места (Ројтерс во Хелсинки 2015). Листата може да продолжи компаративно на двете страни, дури и за фракции што обезбедиле помалку или не освоиле места во нивните парламенти. Постојат Ред и правда во Литванија, Напад во Бугарија, Словачката национална партија, Хрватската партија на правата, партијата Голема Романија, Работничка партија во Чешка, но постојат и Златна зора во Грција, Браќа на Италија – Националната алијанса и/или Новите сили во Италија, Националната демократска партија во Германија, Национален - Народниот фронт во Кипар, Народната реноваторска партија во Португалија, Британската национална партија, Партија на независноста Велика Британија (ПНВБ), Партијата за слобода

37.6% of the seats in the Parliament (Associated Press in Warsaw 2015), but this number is seconded by many far right parties in the West: the Austrian Freedom Party, which secured 30.4% of the votes during the fall parliamentary elections (Zeronian 2015) or the Danish's People Party, which became the 2nd party in the Parliament, particularly on its anti-immigration campaign (21%) (BBC 2015). While Jobbik in Hungary won 20.86% of the votes in 2014 (Paterson 2014), the extreme right Finn Party of Finland also won 17.6% of the polls (Reuters in Helsinki 2015). The list can comparatively continue on both ends, even for the fractions that secured fewer or no seats at all in their Parliaments. There are the Order and Justice in Lithuania, Attack in Bulgaria, the Slovak National Party, Croatian Party of Rights, Greater Romania Party, Workers Party in Czech Republic, the same way there are Golden Dawn in Greece, Brothers of Italy - National Alliance and/or The New Force in Italy, the National Democratic Party in Germany, the National Popular front in Cyprus, the National Renovator Party in Portugal, the British National Party, UK's Independence Party (UKIP), the Party for Freedom in Netherlands or the Front National in France.

In both Western and the Eastern parts of the continent, there is a continuum of social democrat, right wing liberal Christian, but also fascist driven parties. Europe as a whole seems to be

во Холандија или Националниот фронт во Франција.

И во источниот и во западниот дел од континентот постојат социјал-демократи, десничарки либерал-христијани, но и фашистички партии. Европа во целина се движи кон десницата. Иако постои десничарки тренд во Источна Европа, истиот тренд може да се забележи, ако не е и повеќе забележлив на Запад. Веќе не важи правилото дека Истокот е повеќе ориентиран кон десницата. Истокот, секако, е фашистички. Но и Западот е. Ксенофобијата и десничарската ориентација на советскиот блок можат делумно да ја објаснат одбивноста на постсоветскиот блок во нивното (не)почитување на задолжителните релокациски квоти. Сепак, тоа не е целата слика.

Теоретската премиса која го фаворизира овој аргумент е онаа на *разликите*, на објективно структурирање и субјективно структурирање на внатрешноста на овие нации во Европа. Поранешниот Советски Сојуз субјективно секогаш бил позициониран во споредба со Западот (и продолжува да биде позициониран спротивно на Западот). Структурно врамените културни разлики (формирани од страна на Запад и однадвор проектирани на Исток), земени како готова структурирана состојба (автопроектирана внатре и инфериорно интернализирана од Истокот), преку континуирано компаративно спротивставување на Западот, е одраз на процесот на градење свест типичен за кој било колонизиран субјект.

Ние не ја разбираме пост-советската колективна субјективност како

gradually moving further to the right. While there is indeed a right wing trend within Eastern Europe, this very same trend is also visible, if not much more visible in the West. It does not hold that the East is more politically oriented to the right. The East is fascist, indeed. But so is the West. Xenophobia and the right wing orientation of the Soviet bloc could partially explain the reluctance of the post-Soviet bloc in terms of their (non) abidance to the mandatory relocation quotas. However, they do not tell the full story.

The theoretical premise advanced to further this argument is that of *difference*; of the objectively structured and subjectively structuring inferiority of these nations within Europe. The former Soviet subjectivity was always positioned in relation to the West (and it continues to be relationally positioned vis-à-vis the West). A structurally framed cultural difference (created by the West and outwardly projected onto the East), taken as a ready-made structured condition (self-projected inwardly and inferiorly internalized by the East), through a continuous comparative juxtaposition to the West, is reflective of a process of collective consciousness formation typical to any colonized subject.

We have not come to understand the post-Soviet collective subjectivity as post-colonial since the postcolonial literature has not included post-socialist spaces in its theorizations. It main-

постколонијална бидејќи постколонијална литература не ги вклучува постсоцијалистичките простори во своите теоретизации. Тоа главно се однесува на колонијализмот од Првата светска војна, а со тоа се однесува на колонијални односи од Првата светска војна, тоа беа колонизатори претставени од англосаксонските (и соодветно на француски) народи, додека колонизираните се претставени од она што го знаеме како трет свет. Сепак, колонизирањето се случило и во Втората светска војна (т.е. советската окупација). Во исто време дискурсите за Црнциите и Индијанците во Америка биле поттикнување расизам, царските и колонијалните разлики, исто така, беа создадени и произведени во рамките на империите, Отоманската, кинеските и руските (Mignolo и Tlostanova, 2006): Кавказ и Централна Азија во однос на Русија, Курдите, Грците и Ерменците во однос на Отоманската Империја, или југословенски противречности (Mignolo и Tlostanova, 2006; Tlostanova, 2006). Сепак, колонизираните гласови од овие простори никогаш не можеа да се слушнат, во голема мера, поради субалтералната позиција на Советскиот Сојуз и Отоманската Империја, кои се наоѓале под главните колонијални сили, Англија, Франција и Германија (Marinkova 2013; Mignolo & Tlostanova, 2006). Некои ги нарекуваат овие субалтерални империи соочени со Јанус, со поглед насочен кон Запад (т.е. желбата на Запад) и поглед свртен кон своите колонии (Советскиот Сојуз против Западот) (Mignolo и Tlostanova

ly referred to First World colonialism and hence addressed first world colonial relations, those where colonizers represented Anglo-Saxon (and respectively French) nations while the colonized represented what we have come to know as the 3rd world. Yet coloniality also took place within the 2nd world (i.e. the Soviet occupation). During the same time that discourses about African Americans and Native Americans were spurring racism, imperial and colonial differences were also created and produced within 2nd tier empires, the Ottoman, Chinese and Russian ones (Mignolo & Tlostanova, 2006): the Caucasus and central Asia in regards to Russia, the Kurds, the Greeks and Armenians in regard to the Ottoman Empire, or the Yugoslavian contradictions (Mignolo & Tlostanova, 2006; Tlostanova, 2006). Yet the colonized voices from these spaces were never heard, largely because of the subaltern position of the Soviet and Ottoman empires, themselves located below the main colonial powers of England, France and Germany (Marinkova 2013; Mignolo & Tlostanova, 2006). Some have called these subaltern empires 'Janus faced', with an eye directed towards the West (i.e. desire of the West) and one eye turned towards their own colonies (Soviet against the West) (Mignolo & Tlostanova 2006). For instance, Russia was a 2nd rate, unwanted empire, an under-civilized and defeated barbarian kingdom (Mignolo & Tlostanova

2006). На пример, Русија беше втора класа, несакана империја, недоволно цивилизирана и го победи варварското царство (Mignolo и Tlostanova 2006; Tlostanova 2006), секогаш обидувајќи се да го надмине Западот (и Европа), но, сепак, секогаш сметана за неевропски дел од Европа (Tlostanova 2006). Бидејќи Русија се споредува со европскиот Запад, евроцентризмот стана нормативен во рамките на нејзините колонии, како некритичко прифаќање на просветителските универзални вредности, маскирани под утописки карактеристики на спротивставување на Западот, иако, до одреден степен, производ на Западот. Следствено, субјективитетот на советскиот блок беше поставен во однос на Западна Европа; сакаат да бидат во рамките на Европа, не се дозволени во Европа, или рестриктивно се дозволени (сите држави членки А8ЕУ во 2004 и на државите членки А2 во 2007 година имаа некои форми на преодно лабуристичко движење откако ќе се приклучат на Унијата), физички и географски припаѓа на местото што ги исклучува нив политички, на некој начин вклучени во поимот на Европа (т.е. членки на ЕУ), но, сепак, исклучени од идејата за Европа како заедница на вредноста. Тоа е причината зошто некои тврдат дека белината на Источна Европа е расистичка (Anderson, 2013), луѓе чија боја на кожата е бела, но нивната култура се смета за темна во европски контекст.

Тоа е причината зошто оваа автоинфериоризација е двојно изградена, нанадвор преку дискурсот дека Западот го има создадено Истокот,

2006; Tlostanova 2006), always trying to out-do the West (and Europe) yet always considered non-European by Europe (Tlostanova 2006). Since Russia compared itself to the European West, Eurocentrism became normative within its colonies, as an uncritical acceptance of enlightenment specific universal values, masked under their utopic characteristic of being opposed to the West, although, to a certain extent, a product of the West. Consequentially, the Soviet Bloc subjectivity was positioned in relation to Western Europe; wanting to be within Europe, not allowed in Europe, or restrictively allowed (all A8 EU entries in 2004 and the A2 entries in 2007 had some forms of transitional labour movement after they joined the Union), physically and geographically belonging to a place that excludes them politically, somewhat included in the notion of Europe (i.e. EU members) yet excluded from the idea of Europe as a community of value. It is why some argued that the whiteness of Eastern Europeans is racialized (Anderson 2013), people whose skin colour is white but their culture is deemed dark within the European context.

It is why this self-inferiorization gets dually constructed, outwards via a discourse that the West has created on the East, and inwards via the application of this very same Western discourse onto oneself. Inferior, poor, subaltern, the Eastern bloc nations are still seeing themselves as oppressed by

и навнатре преку примена на истиот тој западен дискурс кон себе. Инфериорни, сиромашни, сублатерални, земјите од Источниот блок сè уште се гледаат како угнетени од Западна Европа. Сакаат да излезат од нивниот социо-политички контекст, обвинувајќи ги нивните контексти дека не се доволно западни и мигрирајќи кон Запад, па оттука се гледаат како единствени легитимни мигранти во Европа. Статистички, бројот на мигрантите од Источниот блок во Европа не е повисок од оној на мигранти кои не се членки на ЕУ (D'Auria, McMorro Pichelmann 2008), но луѓето од Источниот блок би можеле да се гледаат себеси како главни мигранти, како резултат на влијанието на прекуграничните текови на нивните матични земји. На пример, по проширувањето А8ЕУ, во периодот меѓу 2004 и 2007 година, бројот на мигранти кои ја напуштиле Полска двојно се зголемил, од 1 на 2 милиони луѓе (D'Auria, McMorro Pichelmann 2008).

Фокусирани на својата сиромаштија, се гледаат како граѓани од втора класа – (Scweitzer 2015) е реториката на постсоветскиот блок. Сепак, дискурсот на сиромаштијата е опасен, не само во однос на уништување, а со тоа и одржување на себе во автоинфериорна позиција – слаб сум, не постои ништо што можам да направам, а со тоа немам избор за излегување од мојата состојба, но, исто така, и во однос на заземјување на реториката на екстремната десница, заштитна, националистичка и популистичка реторика – бидејќи мојата земја е слаба јас не можам да

Western Europe. Wanting to exit their socio-political contexts, blaming their contexts for not being Western enough, and migrating towards the West, hence seeing themselves as the sole legitimate migrants to Europe. Statistically, the number of Eastern bloc migrants in Europe is not higher than that of non-EU migrants (D'Auria, McMorro & Pichelmann 2008), but Eastern Bloc people might see themselves as the main migrants, due to the impact of cross-border flows on their home countries. For instance, after the А8ЕУ enlargement, between 2004 and 2007, the number of migrants that left Poland doubled, from one to two million people (D'Auria, McMorro & Pichelmann 2008).

Focused on their own poverty, seeing themselves as 2nd class citizens (Scweitzer 2015) is how the post-Soviet Bloc rhetoric goes. Then again, the poverty discourse is a dangerous one, not only in terms of destructing agency, and hence keeping oneself within a self-inferiorized position- I am poor, there is nothing I can do and hence I have no choice in exiting my condition, but also in terms of grounding a far-right, protective, nationalist and populist rhetoric - since my country is poor I cannot afford to help the others (i.e. the migrants) and have to keep what I have for my own good. This is exactly the kind of thinking that prompted Golden Dawn's political position in Greece against foreigners. While the

си дозволам да им помогнам на другите (т.е. мигранти) и треба да чувам сè што имам за мое добро. Токму вакво размислување поттикна политичката позиција на Златна зора во Грција против странците. Додека хипотезата за *разлика* се предлага за да се разбере историскиот контекст и диференцијалната субалатерална позиција на регионот окупиран во Европа, ограничувањето на таквите размислувања е дека признавањето на разликата ја одржува разликата, на истиот начин на кој инфериорноста се одржува со признавање на инфериорноста.

За постсоветскиот простор честопати се вели дека нема колонијално минато (т.е., како да нема колонијалистичка патека) (Scweitzer 2015), но колонијализмот не може само да се дефинира како едностран процес, кој линеарно поминува од земјата и го врши колонизирањето на оној подложен на процесот на колонизација. Да се биде подложен на колонизација (т.е., Советска колонизација), исто така, подразбира учество во колонијално минато. Источниот блок е постколонијален простор кој не е одбележан само со колонијални разлики, но, исто така, и со царски разлики, колонизираната субјективност произведува не само како резултат на процесот на колонизација, но, исто така, и како резултат на процесот на колонизација особено спроведено од страна на сублатерална империја од второ ниво, па оттука и колонизацијата, исто така, го носи знакот на царски разлики (Mignolo и Tlostanova 2006). Одбивањето и досадата во име на За-

hypothesis of *difference* is proposed to understand the historical context and the differential subaltern position the region occupied within Europe, the limit of such thinking is that, acknowledging difference maintains difference, the same way that acknowledging inferiority maintains inferiority.

The post-Soviet space is oftentimes referred to as not having a colonial past (i.e. as in not taking a colonialist path) (Scweitzer 2015), but colonialism cannot just be defined as a unilateral process, linearly passing from the country doing the colonizing to the one subjected to the colonizing process. Being subjected to colonization (i.e. Soviet colonization) also implies partaking in a colonial past. The Eastern bloc is a post-colonial space not only marked by a colonial difference but also by an imperial difference, representing a colonized subjectivity produced not only as the result of a colonization process, but also as a result of a colonization process particularly conducted by a subaltern, 2nd tier empire, hence a colonization which also carries the mark of an imperial difference (Mignolo & Tlostanova 2006). The rejection and boredom in behalf of the West in interpreting the post-soviet spaces as local places of histories rather than Western projections of such histories (Tlostanova 2006) should not be taken sine qua non as synonymous with a projection of apparently absent (from the West), yet very much present (in the East) coloniality.

падот во толкувањето на постсоветските простори како локални места на историите наместо Западни проекции на таквите историите (Tlostanova 2006) не треба да се сфатат како синоним со проекција на очигледно отсуство (од запад), но, сепак, многу присутна (на Исток) колонијалност.

Размислувањата предложени тука не се исклучуваат меѓусебно. Општоприфатениот дискурс на ксенофобија, зголемувањето на нивото на десничарски политички екстремизам, се клучни точки во контекстуално заземјување на реакција од Источниот блок на планот за релокација на бегалците предложен од ЕУ. Сепак, не може да се каже дека овие размислувања целосно ја отсликуваат ситуацијата. Историски диференцијалната основа на поранешниот советски блок треба да се земе предвид при обидот да се разбере политичката реакција на овие народи, што се однесува на тековната бегалска криза.

МЕХАНИЗМОТ ЗА РЕЛОКАЦИЈА НА ЕУ: ШТО ФУНКЦИОНИРА, ШТО НЕ ФУНКЦИОНИРА И ШТО БИ МОЖЕЛО ДА ФУНКЦИОНИРА

Како одговор на кризата со бегалци и барателите на азил, Европскиот совет ја истакна потребата за „сеопфатен пристап за управување со миграцијата“ (Европска комисија 2015а, стр.2) и за заедничка одговорност и солидарност (Dearden 2016 година). Предложениот систем за

The considerations suggested here are not mutually exclusive. Publically accepted discourses of xenophobia, rising levels or right-wing political extremism, are valid points in contextually grounding the Eastern Bloc reaction to the EU proposed refugees' relocation plan. However, it is not to say that such considerations are fully reflective of the situation. The historical differential grounding of the former Soviet Bloc should also be taken into account in trying to understand the political reaction of these nations as it relates to the ongoing refugee crisis.

THE EU RELOCATION MECHANISM: WHAT WORKS, WHAT DOES NOT WORK AND WHAT COULD WORK

In responding to the refugee and asylum seekers crisis, the European Council emphasized the need for a “comprehensive approach to migration management” (European Commission 2015 a, p.2) and for shared responsibility and solidarity (Dearden 2016). The proposed relocation system, of transferring displaced persons already located on European soil, to aid with the emergency situation experienced by Italy, Greece and Hungary, was thought out on a mandatory yet impartial distribution key, using so called objective, quantifiable and verifiable

релокација, за пренесување на раселените лица кои веќе се наоѓаат на територијата на Европа, за да им помогне со вонредна ситуација која се случи во Италија, Грција и Унгарија, беше обмислен за задолжителен, но непристрасен клуч за дистрибуција, со користење на т.н. објективни, мерливи и проверливи критериуми „соодветен капацитет за прием“ (Европска комисија 2015а, стр.5). Четири индикатори се вклучени за да се приспособи варијабилноста на секоја земја-членка: мерка на БДП по глава на жител, големината на населението, процентот на претходни барањата за азил и стапката на невработеност во земјата (Европска комисија 2015 г). Показателите се проценуваат за да се изедначи одговорноста на секоја земја-членка. Големината на земјата и БДП се пресметува како 40% од секоја од нив, додека процентот на претходни барања за азил по 1 милион жители и стапката на невработеност беа поставени како корективни фактори, да се контролира за 20% (10% секој од нив) од кој било веројатно диференцијален ефект од првите индикатори. Ако една држава има висока стапка на невработеност, тоа резултира во помал број на релокации, затоа има диспропорционален релокациски ефект.

Сите држави се обврзани на учество, со исклучок на Велика Британија, Ирска и Данска, кои можеа да го искористат правото да не учествуваат според Договорот од Лисабон. Државите кои одбиваат да учествуваат се казнуваат со парична казна од 0,002% од БДП, според правила-

criteria to cater to the “adequate reception capacity”(European Commission 2015a, p.5). Four indicators were included to adjust for the variability of each member state: the GDP measure per capita, the size of the population, the percentage of past asylum applications and the country’s unemployment rate (European Commission 2015 d). Indicators were weighted to equalize the share of responsibility to be carried out by each member state. The size of the country and the GDP were calculated to weigh 40% each, while the percentage of past asylum applications per 1 million inhabitants and the unemployment rates were set as corrective factors, to control for 20% (10% each) of any probable differential effect from the first indicators. If a state has a high unemployment rate for instance, this will result in fewer relocation numbers, therefore balancing out a disproportionate relocation effect.

All states were bound to participation, with the exception of UK, Ireland and Denmark, which were allowed to exercise opt-out rights under the Lisbon Treaty. For the states refusing to participate, a penalty of 0.002% of their GDP would apply under the rules and regulations adopted by the European Agenda on Migration (European Commission c 2015). In case of partial participation, the penalty would be proportionally reduced to the measured level of participation (European Commission c 2015).

та и прописите донесени од страна на Европската агенда за миграција (Европска комисија в 2015). Во случај на делумно учество, казната ќе биде пропорционално намалена според нивото на учество (Европска комисија в 2015).

Во критичката процена на предложениот систем за релокација се појавуваат две прашања: Зошто овие индикатори (а не други) и зошто мерната структура (како и зошто се процентите определени како такви)? Правичност се однесува на *праведност*, но се разбира, она што е фер варира, од една личност до друга, од една земја до друга. Праведност е термин кој е поврзан со вредности и она што се смета праведно е субјективно изградено, или на индивидуално ниво или на колективно, во зависност од реперот за оценување на праведноста. Комисијата ова го нарече поединечна дистрибуција „на соодветно мерење“ (Европска комисија 2015 б), сепак, прашањето останува за тоа како да се дефинира и доделува оваа соодветност? Соодветно за кого? И од која перспектива? Зошто само петина од перцентил (20%) (а не повеќе или помалку) се смета за правилна? Зошто 40% по големина на население? Зошто големината на населението е поважна од стапката на невработеност? Дали тоа значи дека државите со поголем број на население имаат поголема способност културно да апсорбираат повеќе мигранти? Споредено со оние со помал број на население, кои би можеле да бидат дехомогенизирани ако учествуваат? Која е основната логика на овие бројки? Или

Two questions arise in critically assessing the proposed relocation system: Why these indicators (and not others) and why this weighting structure (how and why were the percentages determined as such)? Equity refers to *fairness*, but of course what is fair varies, from one person to another, and from one nation state to another. Fairness is a value laden term and what is deemed fair is subjectively constructed, either at an individual level or either collectively, depending on the benchmark of assessing fairness. The Commission called this incremental distribution ‘an ‘appropriate weighting’ (European Commission 2015 b), however, the question stands as to how is this appropriateness defined and assigned? Appropriate to whom? And from what perspective? Why only a fifth percentile (20%) (and not more or less) was assigned to correct? Why 40% weighting for the population size? Why will the size of the population matter more than the unemployment rate for example? Is it implied that countries with a larger number of people have a better ability to culturally absorb more migrants? Compared with those with smaller numbers, which could get de-homogenized if they do so? What is the base logic grounding these figures? Or is the reasoning solely guided by demography? By desired levels of population increases and decreases? Should those with smaller population numbers take in more migrants to in-

причината е базирана само на демографија? Дали посакуваните нивоа на населеност се зголемуваат или се намалуваат? Дали оние со помал број на население треба да примат поголем број мигранти за да ја зголемат нивната големина, додека државите со поголем број на население треба да извршат трансфер на помалку за да останат стабилни нивните демографски нивоа?

Слично, зошто БДП по глава на жител се користи како мерка наместо БДП Паритетот на куповна моќ, на пример? БДП по глава на жител го мери само националниот приход на населението. За разлика БДП ПКМ ги зема предвид и животните трошоци во земја-членка и можеби претставува пропорционална квота за мерење. Или зошто да не се користат БДП по работното време, каде што националниот приход е поделен со вкупниот број на работни часови во една земја? Иако БДП по работното време за БДП ПКМ прилично ќе оди во полза на оние земји-членки кои се на пониските економски размери, БДП по глава на жител не е најсоодветна мерка дури и за побогатите држави. БДП може да биде висока, бидејќи богатите се многу богати, па тие нагорно го повлекуваат просечниот жител (Lightman 2003), поради што не е задоволителна мерка за да се процени на севкупниот стандард на живеење на земјата-членка.

И зошто стапката на невработеност е избрана во конкуренција на нивото на сиромаштија, просечниот приход или минималните износи на платите? Ако тие биле земени предвид но не биле избрани, која е

crease their size while the states with more people transfer less to keep stable their demographic levels?

Similarly, why was the GDP per capita used as a measure instead of the GDP Purchasing Power Parity (PPP) for example? The GDP per capita only measures national income per population. In turn, GDP PPP would also take into account the cost of living within a member state and perhaps would constitute a more appropriate weighting quota. Or why not use the GDP per working hours' measure, where the national income is divided by the total number of hours worked within a country? Although a GDP per working hours' measure or a GDP PPP will fairly favour those member states that are on the lower economical scale, the GDP per capita is not the most appropriate measure even for the wealthier states. GDP can be high because the rich are very rich so they upwardly pull the average capita (Lightman, 2003), therefore it is not a satisfactory measure to assess the overall standard of living of a member state.

And why was the unemployment rate chosen over poverty levels, average income ranks, or minimum wage amounts? If these were considered but simply not selected, what was the rationale for one choice over the other? Most Eastern European countries have low unemployment rates -- Czech Republic 4.6%, Estonia 6.3%, Romania 6.7%, Poland 7.2%, Lithuania 8.4%,

причината да се избере едниот, а не другиот? Повеќето земји од Источна Европа имаат ниска стапка на невработеност: Чешка 4,6%, Естонија 6,3%, Романија 6,7%, Полска 7,2%, Литванија 8,4%, Словенија 8,6%, Бугарија 8,8%, Летонија 10%, Словачка 10,8%, Хрватска 16,6% (Евростат а 2015 година), но, сепак, минималните нивоа на плати се на долната страна на спектарот, со Бугарија на 184,07 евра месечно, Романија на 217,50 евра месечно, Литванија на 300 евра, Чешка на 331,71, и Полска на највисоко, на 409,53 евра месечно (Евростат б 2015).

Показателите се пресметани, на еден или на друг начин, на одредени основи за размислување, но процесот на избор и одмерување не беше целосно транспарентен во документите на Европската комисија која го разгледа во решавањето на ова прашање.

Сегашниот систем за пренос на баратели на азил низ 28 земји-членки на ЕУ работи под претпоставка на еднаквост, во однос на подеднакво споделена одговорност. И покрај тоа што факторите во некои земји не се еднакви, се претпоставува дека секоја држава има еднаква одговорност за релокација. Оттука и критериумите се мерат за да се дистрибуира пропорционално обврската, на исто ниво со капацитет за преместување на секоја земја-членка. Но зошто идејата за еднаква одговорност се смета за идеална? Од перспектива на праведност/правичност можеби е пожелно одговорноста да не е рамномерно распределена кога играчите се нееднакви, со цел да се дојде до

Slovenia 8.6%, Bulgaria 8.8%, Latvia 10%, Slovakia 10.8% Croatia 16.6% (Eurostat a 2015), yet the minimum wage levels are on the lower side of the spectrum, with Bulgaria at 184.07 euros per month, Romania at 217.50 euros a month, Lithuania at 300 euros, Czech Republic at 331.71, and Poland the highest, at 409.53 euros a month (Eurostat b 2015).

Indicators were calculated, one way or another, on a certain basis of reasoning, yet the processes of choosing and weighting were not fully transparent within the European Commission documents reviewed in addressing this topic.

The current system for transferring asylum seekers across the 28 EU member states operates under the assumption of equality, in terms of an equally shared responsibility. Although it factors in that countries are not equal per se, it assumes that each state has an equal responsibility for relocation. Hence the criteria are weighed to proportionally distribute obligation, on par with the capacity for relocation of each member state. But why is the idea of equal responsibility taken sine qua non as an ideal? From a fairness/equitable perspective it is perhaps desirable that responsibility is unequally distributed when the players are unequal, in order to get to a progressive rather than a proportionally distributive equal effect of sharing. The EU relocation system is proportional in application yet flat

прогресивно наместо пропорционално распореден еднаков ефект на споделување. Системот за релокација на ЕУ е пропорционален во примената но еднаков во влијанието: постигнува одредено ниво на еднаквост, но е заглавен на ниво на т.н. хоризонтална еднаквост, во смисла на споделување на одговорноста на земјите-членки. Во демонстрирањето на аргументот, овој труд се црпи од областа на фискалната/политиката на оданочување, дистрибутивните и принципите на прераспределувањето се водечки за стапките на данокот на доход во постигнување на посакуваното ниво на капитал.

Еднаквоста на оданочувањето е формирана на две димензии: хоризонтална и вертикална. Од хоризонтална перспектива оние со ист (еднаков) капацитет плаќаат исти даноци, додека оние со различни потреби (деца или не) плаќаат различни даноци (Lightman 2003). За да се постигне вертикална еднаквост, оние со различен финансиски капацитет, според платите, плаќаат повеќе од оние кои заработуваат помалку. Тоа е познато како прогресивно оданочување. Данокот на доход е секогаш одраз на целите на оданочувањето: или да се зголеми приходот или да се прераспредели истиот и да се создаде еднаквост (Lightman 2003), и понатамошни разговори природно се поставени во однос на тоа каков тип на еднаквост се бара, хоризонтална или вертикална.

Се разбира, прераспределувањето идеи и идеали е идеолошко втемелено во либералните рамки на држава со силна социјална помош (да се

in impact: it achieves a certain level of equity, however is stuck at the level of so-called horizontal equity, in terms of sharing an inter-member responsibility. In demonstrating the argument, this paper draws from the field of fiscal /taxation policy, whereas distributive and redistributive principles are guiding the income tax rates in achieving a desired level of equity.

Equity in taxation is framed on two dimensions: horizontally and vertically. From a horizontal perspective, those with the same (equal) capacity, pay the same taxes, while those with different needs (children or not) pay different taxes (Lightman 2003). To achieve vertical equity, those with different financial capacity, as measured by wages and salaries, pay more than those making less. It is what we have come to know as progressive taxation. Income taxes are always juxtaposed to the goal(s) of taxation: either to raise revenue or either to redistribute income and create equity (Lightman, 2003), and further discussions are naturally posed in terms of what type of equity is sought out, either horizontal or vertical.

Of course, redistributive ideas and ideals are ideologically grounded within a liberal framework of a strong welfare state (to do the redistribution), hence they operate within the constraints of a capitalist /market economy, whereas redressing inequality is the only possible road to diminish the negative effects of the free market

направи редистрибуција), па оттука тие работат во рамките на ограничувањата на капиталистичката/пазарна економија, со оглед на тоа дека обесштетување нееднаквост е единствениот можен пат за намалување на негативните ефекти на слободниот пазар (Lightman 2003). Иако примарната распределба се случува само по себе (т.е., невидливата рака на Адам Смит), без владина инволвираност, на ниво на средна дистрибуција/редистрибуција, владата стапува на сцена за поддршка, помош и додаток изедначени резултати, кои инаку би биле оставени нееднакви по првичното дистрибутивно ниво (Lightman 2003). Даноците, како економски системи за прераспределување, обично се класифицираат во регресивни, пропорционални или прогресивни.

При примената на регресивен данок, оние кои имаат пониски приходи плаќаат поголем дел од своите приходи од оние со повисоки приходи. Во случај на пропорционални даноци, луѓето плаќаат ист дел (процент) на своите приходи, без оглед на разликите во нивните приходи. Прогресивното плаќање данок применува различни перцентилни нивоа на различни приходи: луѓето со повисоки примања не само што плаќаат повисок данок, туку и *поголем дел* од нивниот приход споредено со оние со пониски приходи. Идејата зад прогресивното оданочување е да се *нивелира* учеството. Тоа идеолошки се базира на премисата дека оние кои заработуваат повеќе имаат поголема одговорност да придонесат за општеството, отколку оние кои заработуваат помалку.

(Lightman 2003). While the primary distribution occurs by itself (i.e. Adam Smith's invisible hand), without governmental involvement, at the level of secondary distribution/ redistribution, the government comes into play to support, aid and supplement equalized outcomes that would otherwise be left unequal after the initial distributive level (Lightman 2003). Taxes, as economically enacting redistributive systems, are generally classified into regressive, proportional or progressive.

In applying a regressive tax, those located within the lower income brackets pay a higher share of their income than those within higher income brackets. In the case of proportional taxes, people pay the same share (percentage) of their income, regardless of the variance in their income. Progressive taxes apply different percentile *levels* to different income ranks: people in higher income brackets pay not only a larger amount but also a *larger share* of their income compared with those from lower income brackets. The idea behind progressive taxation is to *level out the share*. It is ideologically based on the premise that those making more have a higher responsibility to contribute to the society than those making less.

Although taxes are thought-out to be regressive, progressive or proportional in application, it does not mean they have the same regressive, proportional or prospective components in impact. Let us consider the Value Added Tax

И покрај тоа што даноците се обмислени да бидат регресивни, прогресивни или пропорционални во примената, тоа не значи дека тие ги имаат истите регресивни, пропорционални или потенцијални компоненти во нивното влијание. Да го земеме за пример Данокот на додадена вредност (ДДВ). ДДВ е данок на потрошувачка додадена на сите стоки и услуги кои се купуваат и продаваат во ЕУ. Кога ќе купите артикл за консумирање, парче облека, предмети за домаќинство, итн., сите тие во цената имаат вклучено ДДВ. Без оглед на тоа колку приход имаме, без оглед на нивото на богатството и така натаму, сите ние плаќаме исто ниво на ДДВ. Според тоа, без оглед на нашата *платежна моќ*, наша одговорност е да придонесеме за системот (иако особено овој данок) се гледа како еднаква. Иако ДДВ е рамен, пропорционален данок во апликација, тој е регресивен во влијанието, бидејќи луѓето со повисоки примања плаќаат помалку од нивниот удел во приходите за ДДВ, наспроти оние со помали примања.

Ајде сега да го земеме примерот на *маргинална даночна стапка* за да се покаже ефектот на прогресивниот данок. Со маргинален данок стапките на плаќање се зголемуваат со различни нивоа на приход: да речеме дека луѓето кои заработуваат меѓу 0 и 350000 плаќаат 16% данок на нивниот приход. Оние кои заработуваат од 35000 до 60000 плаќаат 22% маргинална даночна стапка, што значи луѓето плаќаат 16% на нивните први 35000 и 22% за износот од 35000 и 60000, и така натаму и така натаму

(VAT) for example. VAT is a consumption tax added to all goods and services bought and sold in the EU. When we purchase an item for consumption, any clothing piece, any household item, etc., all these have included in their price the VAT tax. Regardless of how much income we all make, regardless of our wealth levels and so on, we all pay the same VAT level of tax. Hence regardless of our *ability to pay*, our responsibility to contribute back to the system (though this particular tax) is seen as equal. Although the VAT tax is a flat, proportional tax in application, it is regressive in impact, as people with higher incomes pay less of their *share of income* on VAT versus those with less income.

Let us now take the example of a *marginal tax rate* to demonstrate the effect of a progressive tax. With a marginal tax, payable rates are increasing at different income levels: let us say that people making between 0 and 35, 000 pay 16% tax on their income. Those making between 35, 000 – 60,000 will pay a 22% marginal tax rate, meaning people pay 16% on their first 35, 000 and 22% on the amount between 35, 000 and 60,000, and so on and so forth for those making up to 100, 000 and over 100,000 (Lightman 2003). In applying a marginal tax rate, the *average* tax amount paid by all income groups increases by income level, meaning the percentage paid by those making more rises correspond-

за оние што заработуваат до 100000 и повеќе од 100000 (Lightman 2003). Во примената на маргинална даночна стапка, *просечниот* износ на данокот платен од страна на сите групи приходи се зголемува според ниво на приходи, што значи процентот платен од страна на оние кои заработуваат повеќе се зголемува соодветно. Целта е оние кои заработуваат повеќе да платат поголем дел од своите приходи на даноците, *неизедначувајќи* наместо изедначувајќи го учеството. Уделот на приходите се движи по нагорна линија, од најниските до највисоките приходи, во прогресивно влијателен данок.

Планот за релокација на ЕУ на одреден начин ја отсликува идејата за пропорционалниот данок. Тој се појавува како прогресивен (т.е., со оглед на нивото на БДП, бројот на населението, стапката на невработеност), бидејќи најразвиените земји ќе релоцираат голем дел од барателите, но, сепак, тоа е хибрид во примената. Делумно пропорционален и делумно прогресивен, секоја од земјите-членки има еднаков удел (пропорционален) со преместување (т.е., изедначен број на бегалци), додека спротивставување на броеви да се контролира капацитетот на преместување (прогресивно) на државите, а со тоа постигнување хоризонталната еднаквост (секоја држава ќе пренесе различни броеви на лица врз основа на сопствениот капацитет за релокација), но, сепак, има рамно влијание (не успева да се постигне вертикална еднаквост со самиот факт дека изедначувањето е нееднаков дел од одговорноста).

ingly. The goal for those making more is to pay a larger share of their income on taxes, *un-equalizing* rather than equalizing the share. The income share is the one that varies upwards, from the lowest to the highest income brackets, in a progressively impactful tax.

The EU relocation plan resembles in a way the logic of a proportional tax. It comes across as progressive (i.e. considering GDP levels, size of the population, unemployment rates) since it gets the most developed states to relocate a larger share of claimants, yet it is hybrid in application. Partially proportional and partially progressive, it gets every member state to have an equal share (proportional) in relocation (i.e. an equalized number of refugees), while juxtaposing the numbers to the states' controlled capacity of relocation (progressive), hence achieving horizontal equity (each state will transfer a different numbers of persons based on its own weighted capacity to resettle), but still having a flat impact (it fails to achieve vertical equity by the very fact that it equalizes an unequal share of responsibility). Although each state will resettle an unequal number of migrants, it is the resettling share that gets equalized. To achieve vertical equity, the share needs to be unequal, meaning the wealthier states need to take a higher portion of responsibility for the sharing. The plan is proportional rather than progressive (i.e. the chosen indicators are flat in impact -- same share

Иако секоја држава ќе смести нееднаков број на мигранти, токму уделот на сместување станува изедначен. За да се постигне вертикална еднаквост, уделот треба да е нееднаков, што значи дека побогатите држави треба да преземат поголем дел од одговорноста. Планот е пропорционален, а не прогресивен (односно, избраните показатели се рамни во влијанието – истиот дел од одговорноста иако нееднаков број на преселби), бидејќи тоа го стабилизира уделот, врз основа на претпоставката дека секоја земја-членка треба подеднакво да придонесе за напорите за релокација.

За да се постигне напредок во влијанието, уделот треба прогресивно а не пропорционално да се приспособи, со зголемување или намалување за да се постигне повисоко или пониско ниво на капацитет. Тоа не значи дека некој со поголем данок плаќа ист дел од приходот, туку *поголем дел* од приходите за да се создаде прогресивно еднакво, а пропорционално нееднакво влијание.

Ако учесниците кои ја споделуваат одговорноста не се еднакви во однос на нивните капацитети, најспособните држави не само што треба да сместат повеќе бегалци, но, исто така, имаат повисок перцентил на заедничка одговорност во однос на релокациите. Или со додавање нови индикатори да се изедначат уделите, на пример, да се префрли товарот кон најразвиените држави, или со прогресивен удел со оглед на економските показатели кои ќе тежат кон повеќето најбогати држави.

of responsibility although not exactly the same number of relocations), since it stabilizes the share, based on the assumption that each member state has to equally contribute in the relocation efforts.

To achieve progressiveness in impact, it is the share that needs to progressively, rather than proportionally adjust, by increasing or decreasing to match higher or lower levels of capacity. It is not that someone in a higher tax bracket merely pays the same share of income but rather that a *larger share* of income is needed to create a progressively equal yet proportionally unequal impact.

If players sharing the responsibility are not equal in terms of capacities, the most capable states should not only resettle more refugees but also have a higher percentile of shared responsibility in relation to the relocation numbers. Either by adding new indicators to equalize the share, for instance to shift the burden towards the most developed states, or either by carving progressive sharing brackets whereas economic indicators would weigh towards the most wealthiest states.

Possible new indicators to add or replace the existent ones could include:

- The inflow of labour migration or cross border labour mobility levels of member states (i.e. to inversely control for the states with high(er) mobility rates).

Можни нови индикатори кои се додаваат или ги заменуваат постоечките вклучуваат:

- Приливот на миграцијата на работната сила или нивото прекуграничната мобилност на работната сила на земјите-членки (т.е., обратно да се контролира за земјите со (по) високи стапки на мобилност).

- Нивото на приходи или минималните износи на платите (т.е., фактор на (по)високо ниво на приход кој значи поголем број на преселби).

- Индексот за човековиот развој на Обединетите нации (ОН) – го дефинира стандардот на живеење на земјата гледајќи во очекуваното траење на животот при раѓање, образование, писменост на возрасните и БДП (Lightman 2003).

- Индекс на ООН за човекова сиромаштија – кој гледа во долговечноста, стапка на неписменост на возрасните, процентот на луѓе под линијата на сиромаштијата и социјалната исклученост, како што е дефинирано од страна на неучество и исклучување од општеството и се мери со долгорочна невработеност (Lightman 2003).

ЗАКЛУЧНИ ЗБОРОВИ

Во обид подобро да се разбере реакција на Источниот блок на тековната бегалска криза, овој труд се обиде критички да го испита образложението на предложената шема за дистрибуција на ЕУ (и избраните индикатори) за пренесување незаконски влегувања меѓу земјите-членки

- The income levels or the minimum wage amounts (i.e. to factor high(er) income levels in assigning a higher number of relocations).

- The United Nations (UN) Human Development index -- defines a country's standard of living by looking at life expectancy at birth, educational attainment, adult literacy and GDP (Lightman, 2003).

- The UN Human Poverty Index --which looks at longevity, adult illiteracy rate, percentage of people below the poverty line and social inclusion, as defined by non-participation and exclusion from society and measured by long term unemployment (Lightman, 2003).

SOME ENDING WORDS

In an effort to better understand the Eastern bloc reaction to the current refugee crisis, this paper tried to critically examine the rationale grounding the proposed EU distribution scheme (and the chosen indicators) for transferring irregular entries across the EU member states. It advanced the hypothesis that the Eastern bloc states do not see themselves as equal EU partners at the table and this is why they do not consider equally sharing the responsibility for relocation.

It is not suggested that the Eastern bloc should not contribute nor take responsibility in the refugee crisis. People

на ЕУ. Тој ја напредна хипотезата дека можеби државите од Источниот блок не се гледаат себеси како еднакви партнери во ЕУ и тоа е причината зошто тие не сметаат дека треба поеднакво да ја споделат одговорноста за релокација.

Тоа не значи дека Источниот блок не треба да придонесува ниту, пак, да ја преземе одговорноста во бегалската криза. Луѓето бегаат поради строгите политичките околности и постои потреба за заедничка одговорност и солидарност за нивно поддржување во овие предизвикувачки ситуации. Сепак, Европа и ЕУ не се ниту хомогени ниту еднакви, и веќе структурираниот јаз Исток/Запад треба да биде земен предвид како структурна поделба кога се размислува за колективен систем на заедничка одговорност. Политички реакции и пристрасни однесувања се контекстуално, социјално и историски втемелени. Одговорот на Источниот блок со кризата со бегалците не може да се разгледува само *a posteriori* преку Западна проекција на Источната заостанатост (иако никој не се налути на изборот да не учествува Велика Британија, на пример), но, исто така, треба да се разгледа и *a priori*, во смисла на размислување како таквата готова структурирана разлика може да се земе предвид кога европските колективни цели на споделена одговорност се сметаат за пожелни.

are fleeing because of harsh political circumstances and there is a need for common responsibility and solidarity in supporting them in such challenging situations. However, Europe and the EU are neither homogenous nor equal, and the already structured East/West divide needs to be taken into account as a structuring division when thinking through a collective system of shared responsibility. Political reactions and partisan behaviours are contextually, socially and historically grounded. The Eastern bloc responses to the refugees' crisis cannot be analyzed just *a posteriori* through a Western projection of Eastern backwardness (although no one seems angered at the UK opt-out for example) but should also be *a priori* considered, in terms of thinking how such a ready-made structured difference could be accounted for, when European collective goals of shared responsibility are reasoned as desirable.

Референци/**References:**

Associated Press in Warsaw (2015) 'Right-wing law and justice party wins overall majority in Polish election, *The Guardian*, October 27, viewed 1 February 2016, <http://www.theguardian.com/world/2015/oct/27/poland-law-justice-party-wins-235-seats-can-govern-alone>.

Anderson, B. (2013) *Us and them?: The dangerous politics of immigration control*. Oxford University Press, Oxford, UK.

BBC (2015) 'Danish election: Opposition bloc wins, *BBC*, 19 June, viewed 1 February 2016, <http://www.bbc.com/news/world-europe-33199488>.

Bejan, R. (2015) 'The untold story of changing fate: Thoughts in reading Slavoj Žižek's "Year of Dreaming Dangerously"', *Spectra. The Aspect Journal*, vol.4, no. (1).

Galgóczi, B., Leschke, J. & Watt, A. (2011) *Working Paper: Intra-EU Labour Migration: Flows, Effects and Policy Responses*. European Trade Union Institute, Brussels, Belgium.

D'Auria, F., McMorrow, K. & Pichelmann, K. (2008) 'Economic impact of migration flows. Following the 2004 EU enlargement process: A model based analysis. Economic Paper 349', *European Commission*, Brussels, Belgium.

Dearden, L. (2016) 'Refugee Crisis: From border controls to cash seizures, how Germany turned its back on refugees, *The Independent*, 23 January, viewed 23 January 2016, <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/refugee-crisis-germany-turning-its-back-on-asylum-seekers-with-border-controls-cash-seizures-and-a6829801.html>

European Commission (2015a) 'Communication from the Commission to the European Parliament, the European Council and the Council. Managing the Refugee Crisis: State of play of the implementation of the priority actions under the European Agenda on Migration', *European Commission*, 23 October, Brussels, Belgium.

European Commission (2015b), 'Refugee Crisis. Q&A on emergency relocation', *European Commission Press Release*, 22 September, Brussels, Belgium.

European Commission (2015c), 'European Commission makes progress on Agenda on migration', *European Commission*, 27 May, Brussels, Belgium.

European Commission (2015d), 'Refugee Crisis: European Commission takes decisive action', *European Commission*, 9 September, Brussels, Belgium.

Eurostat (2015a) 'Unemployment statistics', *Eurostat*, November, viewed on 27 January 2016, http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Unemployment_statistics

Eurostat (2015b) 'Minimum wages', *Eurostat*, viewed on 31 January 2016, <http://ec.europa.eu/eurostat/tgm/table.do?tab=table&plugin=1&language=en&pcode=tps00155>

Greek Council for Refugees (2015) 'Country Report: Greece', *Greek Council for Refugees*, November 2015, viewed on 1 February 2016, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>

Horn, H. (2015) Is Eastern Europe any more xenophobic than Western Europe? Investigating a stereotype of the refugee crisis. *The Atlantic*, October 16, viewed on 23 January 2016, <http://www.theatlantic.com/international/archive/2015/10/xenophobia-eastern-europe-refugees/410800/>

Horvat, S. & Žižek, S. (2014) *What does Europe want?: The Union and its discontents*. Columbia University Press, NY, NY.

Lightman, E. (2003) *Social Policy in Canada*, Oxford University Press, Don Mills, ON.

Lyman, R. (2015) 'Eastern Bloc' Resistance to refugees highlights Europe's cultural and political divisions. *New York Times*, September 12 viewed on 31 January 2016, <http://www.nytimes.com/2015/09/13/world/europe/eastern-europe-migrant-refugee-crisis.html>

Mac Fhearraigh, D. (2012) 'SYRIZA and the rise of radical left-reformism in Europe. *Irish Marxist Review*, vol.1, no. 2, pp.103-109.

Marinkova, M. (2013) 'Touring Europe. The Balkan, the postcolonial and Christos Tsiolkas's dead Europe, *European Journal of English Studies*, vol. 17, 2 pp.176-187.

Mignolo, W.D. and Tlostanova, M.V. (2006) 'Theorizing from the borders shifting to geo-and body-politics of knowledge, *European Journal of Social Theory*, vol. 9, 2, pp.205-221.

Nardelli, A. And Arnett, G. (2015) 'Refugees wait at the entrance to an exhibition centre in Erfurt, Germany, where they will be living temporarily', *The Guardian*. 8 September, viewed on 30 January 2016, <http://www.theguardian.com/news/datablog/2015/sep/08/uk-refugee-plan-comparison-european-countries>

Nougayrède, N. (2016) 'Europe is in crisis. Once more, America will have to step in to save us. *The Guardian*, 23 January, viewed on 23 January 2016, <http://www.theguardian.com/commentisfree/2016/jan/23/europe-crisis-america-save-us-again-refugees-security-brexit>

Paterson, T. (2014) 'Hungary election: Concerns as neo-Nazi Jobbik party wins 20% of vote, *The Independent*, 7 April, viewed on 1 February 2016, <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/concerns-as-neo-nazi-jobbik-party-wins-20-of-hungary-vote-9244541.html>

Reuters in Helsinki (2015) 'Pro-EU coalition loses in Finland election as Centre party wins 49 seats. *The Guardian*, 20 April, viewed on 1 February 2016, <http://www.theguardian.com/world/2015/apr/20/pro-eu-coalition-loses-in-finland-election-as-centre-party-wins-49-seats>

Tlostanova, M. (2006) 'The imagined freedom: Post-Soviet intellectuals between the hegemony of the state and the hegemony of the market, *South Atlantic Quarterly*, vol. 105, no. 3, pp. 637-659.

The Local (2016) 'We told you so', Eastern Europe tells Germany. *The Local*, 12 January, viewed on 23 January, <http://www.thelocal.de/20160112/eastern-europe-feels-vindicated-after-cologne-attacks>

Scweitzer, A. (2015) Eastern Europe's hard attitude to refugees is born out of trauma. *The Guardian*, 22 October, viewed on 23 January 2016, <http://www.theguardian.com/world/commentisfree/2015/oct/22/refugee-eastern-europe-trauma-governments-bigoity>

Spourdalakis, M. (2013) 'Left strategy in the Greek cauldron: Explaining Syriza's success', *Socialist Register*, no. 49, pp. 107.

Zeronian, S. (2015) 'Freedom Party of Austria surges in local elections, boosted by migrant crisis. *Breitbart*, 28 September, viewed on 1 February 2016, <http://www.breitbart.com/london/2015/09/28/freedom-party-austria-surges-local-elections-boosted-migrant-crisis/>